

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2010. év április hó 14. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt I. rendű vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 11.B.1071/2005/230. számú ítéletét ***megváltoztatja.***

I. rendű vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát 2 (kettő) évre ***enyhíti.***

A szabadságvesztés végrehajtását 5 (öt) évi próbaidőre ***felfüggeszti,*** egyben a szabadságvesztés fele részének letöltése utáni feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos ítéleti rendelkezést mellőzi.

A vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt a szabadságvesztés végrehajtása esetére rendeli beszámítani.

Az ítélet egyéb rendelkezéseit helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 30.000 (harmincezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2009. március 10. napján kihirdetett 11.B.1071/2005/230. számú ítéletével I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 46 rb. közokirat-hamisítás bűntettében (Btk. 274.§ (1) bekezdés a) pont), 1 rb. folytatólagosan elkövetett

vesztegetés büntetében (Btk. 253.§ (1) és (2) bekezdés), 66 rb. közokirat-hamisítás büntetében (Btk. 275.§ b) pont) mint felbujtót és 40 rb. közokirat-hamisítás büntetében (Btk. 274.§ (1) bekezdés c) pont) mint bűnsegédet, ezért öt halmazati büntetésül 2 évi és 6 hónapi börtönbüntetésre ítélte. A szabadságvesztésbe beszámítani rendelte az előzetes fogvatartásban töltött időt, valamint a házi őrizetet oly módon, hogy 4 nap házi őrizet felel meg 1 nap börtönbüntetésnek. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés letöltésének fele része után feltételes szabadságra bocsátható. Ellenben I. r. vádlottat a 4 rb. csalás büntetének (318.§ (1) bekezdés és (4) bekezdés b) pont), illetve a 9 rb. közokirat-hamisítás büntetének (Btk. 274.§ (1) bekezdés a) pont) vádja alól felmentette.

A kihirdetett ítéletet az ügyész valamennyi vádlott vonatkozásában tudomásul vette, míg I. r. vádlott és védője az ítélet ellen enyhítésért, illetve a védő a felbujtás tekintetében a téves jogi minősítésért és enyhítésért fellebbezett.

A bíróság ítélete rendelkezést tartalmazott még II. r., IV. r., V. r., VI. r., VII. r., VIII. r., IX. r., X. r., Molnár András István XII. r., XIV., XVII. r., XIX. r., XXI. r., XXII. r., XXIII. r., XXV. r., XXXI., XXXIV. r., XXXVI. r., XXXIX. r., XI r., XIII. r., XX. r., XXVI. r., XXVII r., XV. r., XXXVIII. r. és XL. r. vádlottakra vonatkozóan is, azonban e vádlottak közül az ítélet a kihirdetése napján VI., VII., VIII., IX., X., XI., XII., XIII., XIV., XV., XVII., XVIII., XIX., XX., XXI., XXII., XXIII., XXV., XXVI., XXVII., XXXI., XXXIV., XXXVI., XXXIX., XL. r. vádlottak vonatkozásában jogerőre emelkedett és XXVI. r. vádlott kivételével végrehajthatóvá vált.

A vádlottak közül a II., III., IV., és V. r. vádlottak vonatkozásában az elsőfokú ítélet 2009. március 13. napján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az I. r. vádlott és védője fellebbezését a BF.64/2009/5. számú átiratában nem tartotta megalapozottnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megfelelő megtartásával folytatta le az eljárást a nagy terjedelmű, munkaigényes, részletekbe menő tényállások tekintetében a bizonyítási eljárások során mind a vádlottakat mind a tanúkat szabályosan figyelmeztette a vallomástétel korlátaira. Ítéletének indokolásában az iratok tartalmával egyezően értékelte az I. r. vádlottal kapcsolatos bizonyítékokat és azokat egyenként és egymással összevetve mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg a tényállást, amely megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól. Indokolási kötelezettségének is eleget tett. A megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett az I. r. vádlott bűnösségére és a cselekményeit is törvényesen minősítette. A bíróság a bűnösségi körülményeket is megfelelően vette számba, azok csupán a tekintetbe szorulnak kiegészítésre, hogy a felbujtói magatartást súlyosítóként kell az I. r. vádlott terhére figyelembe venni. A bűnösségi körülmények alapján kiszabott büntetés arányos, egyben méltányos, ezért annak enyhítésére nem látott lehetőséget. Indítványozta a Fővárosi Bíróság ítéletének a helybenhagyását az I. r. vádlottra vonatkozóan.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a nyilvános ülésen nem vett részt.

A védő a nyilvános ülésen az enyhítésre és a jogi minősítés megváltoztatására irányuló fellebbezését módosítással tartotta fenn. Perbeszédében utalt arra, hogy álláspontja szerint az ítélet megalapozatlan, de nem olyan mértékben, hogy azt hatályon kívül kellene helyezni, ugyanakkor az ítéleti tényállás kiegészítése álláspontja szerint nem mellőzhető. Védence terhére róta a vádirat, hogy hamis külföldi közokiratokat készített, ugyanakkor az elsőfokú ítélet 19. oldalától 21. oldaláig terjedő I. pont szerinti tényállás csak annyit tartalmaz, hogy az I. r. vádlott a nála jelentkezett személyeknek hamis külföldi vezetői engedélyeket készített, illetve készíttetett. A tényállás viszont nem tartalmazza azt, hogy hogyan került sor az okmányirodában az ügyintézésre és azt sem, hogy a védence által otthon számítógéppel készített hamis vezetői engedélyeket eredetben vagy másolatban adta-e be az okmányirodába. A 46 rb. közokirat-hamisítás megállapíthatóságához ezért nincs elegendő adat, ugyanis a külföldi vezetői engedélyek nincsenek meg, azokat a nyomozóhatóság nem foglalta le. Így nem lehet megállapítani, hogy ezeket a hamis okmányokat ki készítette, megvalósult-e valójában a közokirat-hamisítás és azt az I. r. vádlott milyen minőségben követte el. Abból pedig, hogy védence lakásán másolatokat is lefoglaltak, nem lehet arra következtetni, hogy ilyen hamis közokiratokat is készített. Az I. r. vádlott és dr. III. r. vádlott cselekvősege vonatkozásában a védő utalt arra, hogy védence nem ismerte el, hogy a III. r. vádlottal megállapodott volna az orvosi igazolások kiállításáról, bár vannak ennek ellenkezőjét bizonyító adatok is. Ezeket az elsőfokú bíróság mérlegelte, az ezzel kapcsolatos tényállást a védelem nem vitatta. A felbujtói minőséget ugyanakkor továbbra is vitatta, ugyanis ha az I. r. vádlott meg is állapodott a III. r. vádlottal abban, hogy őt anyagi előnyhöz juttatja, az ítéleti tényállás alapján bűnösségét mégsem lehet megállapítani az egyes hamis orvosi igazolások tekintetében, ugyanis a közöttük létrejött megállapodással a vesztegetés befejezetté vált, így védence terhére a felbujtói minőség megállapításának nincs helye.

A kifejtettek alapján indítványozta, hogy az általa kifogásolt körben a fellebbviteli bíróság a tényállást változtassa meg és azt egészítse ki azzal, hogy védence terhére a hamis közokiratok készítése nem bizonyítható, illetőleg, hogy a 66 rb. felbujtóként elkövetett közokirat-hamisításban a bűnössége nem állapítható meg.

A büntetés kiszabását illetően a védő az enyhítésre irányuló fellebbezését fenntartotta. E körben nyomatékos enyhítőként indítványozta védence javára figyelembe venni, hogy vele szemben a büntetőeljárás már 8 éve folyik és az időmúlás védencének nem róható fel. Nem felel meg a kiszabott büntetés a belső arányosítás követelményeinek sem, miután az ügy érdemében érintett több vádlottjával szemben is felfüggesztett szabadságvesztés, illetve pénzbüntetés került alkalmazásra. Védence az eljárás megindulása óta egyéb vonatkozásban nem került összeütközésbe a törvénnyel, jól működő családi vállalkozást vezet, élettársa van, családi élete rendezett. Erre figyelemmel indítványozta, hogy a védenccével szemben kiszabott büntetést oly módon enyhítse a fellebbviteli bíróság, hogy annak végrehajtását próbaidőre függessze fel.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában kijelentette, hogy a cselekményét megbánta, és elismerte, hogy hibázott, amikor vállalkozott a vezetői engedélyek honosítására és törvénytelen tevékenységbe bocsátkozott. Utalt arra, hogy a magyar társadalomba beilleszkedett, családi vállalkozása van, illetőleg tolmácsként is rendszeresen közreműködik a különböző hatóságoknál, élettársa 2 hónapos terhes, kérte, hogy olyan büntetést szabjon ki a fellebbviteli bíróság, hogy családjától ne kelljen elszakadnia.

A bejelentett vádlotti és védői fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján felülbírált, a felülbírálat azonban a Be. 349.§ (1) bekezdésében írtak alapján csak a fellebbezéssel érintett I. r. vádlottra vonatkozott, mivel az ügy többi vádlottjára vonatkozóan az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedett. A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és egymással egybevetve körülményeként értékelte, tényről tényre is helyesen következtetett és mérlegelési jogkörében eljárva megalapozott tényállást állapított meg. A fellebbviteli eljárás keretében a tényállás csupán a vádlott személyi körülményei tekintetében szorult kisebb kiegészítésre a vádlottnak a nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján. Ezért a Fővárosi Ítéltábla a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával az elsőfokú ítélet 14. oldal 7. bekezdését I. r. vádlott személyi körülményeire vonatkozóan azzal egészíti ki, hogy a vádlott családi vállalkozásként három vendéglátó egységet üzemeltet és tolmácsként is dolgozik, e megjelölt tevékenységekből származó havi jövedelme 200.000,- forint. Élettársi kapcsolatot tart fenn, élettársa jelenleg 2 hónapos terhes.

A fenti kiegészítéssel a tényállás már minden tekintetben megalapozott, az mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól ezért az irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során törvényesen járt el, amikor I. r. vádlott védekezését nem fogadta el, ugyanis az ellentétben állt az ügyben megvizsgált egyéb bizonyítékokkal. A vádlott védekezését egyrészt cáfolták az eljárás során meghallgatott vádlott-társai, így VI. r., VII. r., VIII. r., X. r., XI. r., XII. r., XIII. r., XVII. r., XXI. r., XXII. r., XXIII. r., XXV. r., XXVI. r., XXVII. r., XXXI. r., XXXIV. r., és XXXIX. r. vádlottak, akik egyértelműen felismerték az I. r. vádlottban azt a személyt, aki az eseményekben aktívan részt vett és akinek a segítségével illegális vezetői engedélyhez jutottak. Nemcsak az I. r. vádlottat terhelték vallomásukban a bűncselekmény elkövetésével, hanem ők maguk is úgy nyilatkoztak, hogy tisztában voltak az eljárás szabálytalanságával, tehát önmagukra nézve is terhelő vallomást tettek. Határozottan állították, hogy vagy nem kerültek kapcsolatba II. r. vádlottal vagy tevékenységi körét pontosan behatárolták és ezzel kizárták, hogy a bűncselekmény-sorozatban részt vett volna a II. r. vádlott. Ezzel határozottan cáfolták I. r. vádlott által előterjesztett védekezést. E vonatkozásban utal az ítéltábla arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján

megalapozottan állapította meg a tényállásban (elsőfokú ítélet 20. oldal), hogy az I. r. vádlott a nála jelentkező személyeknek anyagi ellenszolgáltatás fejében honosított magyar vezetői engedélyeket szerzett, illetve készített oly módon, hogy első lépésben hamis külföldi vezetői engedélyeket készített, illetőleg készíttetett, majd ezeket benyújtotta az Fordításhitelesítő Irodához magyar nyelvű hiteles fordítás készítése végett és az így lefordított okiratokat nyújtotta be a Budapesti önkormányzati irodába, ahol ezek alapján a honosított vezetői engedélyek elkészültek. Ezt az „ügymenetet” az I. r. vádlott alakította ki és ennek segítségével juttatta vezetői engedélyhez a nála jelentkező személyeket. Ebből következően minden alapot nélkülöz a védőnek a nyilvános ülésen tartott perbeszédében foglalt azon megállapítása, mely szerint nem állapítható meg, hogy az I. r. vádlott készítette vagy készítette volna a hamis közokiratokat. Ezt az ügyintézés menete egyértelművé és világossá tette, de alátámasztották a vádlottnak ezt a tevékenységét azon vádlott-társak vallomása is, akik az I. r. vádlotthoz fordultak magyar vezetői engedély megszerzése vagy vezetői engedélyük honosítása érdekében.

Az I. r. vádlottra terhelő vallomást tevő vádlott-társak vallomásának hitelt érdemlőségét támasztották alá továbbá az eljárás során lefoglalt okirati bizonyítékok, ezek között a hamis tartalmú vezetői engedélyek, a hamis nemzetközi jogosítványok, a hamis tartalmú orvosi igazolások, az önkormányzati háttéranyagok, és az igazságügyi okmányszakértői vélemény tartalma is.

III. r. vádlott az I. r. vádlott cselekvőségével kapcsolatban - leszámítva az első nyomozati vallomását, amelyben névcseré történt - végig következetesen nyilatkozott, határozottan állította, hogy az I. r. vádlott volt az, aki felvetette az orvosi alkalmassági igazolások kiállítását és abban is megállapodtak, hogy egy igazolásért 2.000,- forintot juttat neki. Az I. r. vádlott volt ezen igazolások megrendelője, a pénzüsszegeket is ő fizette ki. Határozottan állította azt is, hogy II. r. vádlottat csak később ismerte meg. A III. r. vádlott nyilatkozatát - az I. r. vádlottal történt megismerkedés körülményeit illetően - tanú vallomása is megerősítette, aki részletes vallomást tett a III. r. vádlottnak az I. r. vádlottal történt megismerkedés körülményeire vonatkozóan.

A fenti bizonyítékokat figyelembe véve megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság ítélete IV-VIII. pontokig bezáróan igen részletesen, színvonalasan és körültekintően értékelte az ügyben feltárt bizonyítékokat, ezek egybevetése alapján pontról pontra cáfolta a vádlott védekezését és védekezésével szemben a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján állapította meg az ítéleti tényállást. Az ítélet tábla a bizonyítékoknak az értékelésével maradéktalanul egyetértett és úgy ítélte meg, hogy a Fővárosi Bíróság tényállása minden szempontból megalapozott, az összhangban áll az iratok tartalmával, ezért azt irányadónak tekintette a másodfokú eljárásban is.

Az irányadó tényállás alapján a Fővárosi Bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményeit a törvénynek megfelelően minősítette, amikor

megállapította, hogy a vádlottnak a tényállásban írt cselekményei 46 rb. közokirat-hamisítás büntettének (Btk. 274.§ (1) bekezdés a) pont), 1 rb. folytatólagosan elkövetett vesztegetés büntettének (Btk. 253.§ (1) és (2) bekezdés), 66 rb. felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntettének (Btk. 275.§ b) pont) és 40 rb. bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntettének (Btk. 274.§ (1) bekezdés c) pont) minősülnek.

A védőnek az I. r. vádlott 66 rb. felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntette vonatkozásában kifejtett azon álláspontjával - mely szerint védence felbujtói minősége a 66 rb. közokirat-hamisítás vonatkozásában nem állapítható meg - az ítéltábla nem értett egyet. Törvényesen utalt ugyanis az elsőfokú bíróság arra, hogy ha a vesztegetés kötelességzegésre irányul és a hivatalos személy (jelen esetben III. r. vádlott) a kötelességét oly módon szegi meg, hogy ezzel összefüggésben egy újabb bűncselekményt vagy bűncselekményeket követ el, az aktív vesztegető e bűncselekmények felbujtójaként is felel, ugyanis alaki bűnhalmazat létesül. A III. r. vádlott a hivatali kötelességét az előnyért megszegte és hamis tartalmú közokiratokat készített. A fentiek szerint I. r. vádlott ezért a közokirat-hamisítás (Btk. 275.§ b) pont) felbujtója.

Az elsőfokú bíróságnak egyébként az ítélet IX. fejezetében a vádlott cselekményei jogi minősítése kapcsán kifejtett álláspontjával a fellebbviteli bíróság is maradéktalanul egyetértett.

A Fővárosi Bíróság ítéletében lényegében teljeskörűen sorolta fel a büntetés kiszabásánál irányadó bűnösségi körülményeket, amelyek tekintetében a fellebbviteli bíróság is egyetértett azzal, hogy a vádlott részbeni beismerését csak kisebb fokban lehet figyelembe venni büntetést csökkentő tényezőként, ugyanis - bár a vádlott a másodfokú nyilvános ülésen beismerését és megbánását hangoztatta - csak a teljes körű tényfeltáró jellegű beismerő vallomás vehető figyelembe nyomatékos enyhítő körülményként. Nagyobb nyomatékkal vette figyelembe enyhítő körülményként viszont az ítéltábla a jelentős időmúlást, továbbá a vádlott személyi és családi körülményeibe bekövetkezett változást, illetőleg, hogy az eltelt idő alatt törvénytisztelő életmódot folytatott.

Ugyanakkor a súlyosító körülmények felsorolását az ítéltábla kiegészíti azzal, hogy a vádlottnak a III. r. vádlott irányába tanúsított felbujtói magatartását súlyosítónak kell értékelni.

A fenti bűnösségi körülmények egybevetése alapján a fellebbviteli bíróság osztotta az I. r. vádlottnak és védőjének a büntetés enyhítésére irányuló indítványát.

Az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a vádlott javára mutakozó enyhítő körülmények nyomatékos értékelése mellett - figyelemmel a belső arányosítás követelményeire is - a vádlott cselekményeinek tárgyi súlyával és az alanyi bűnösségének a fokával arányban álló, rövidebb tartamban meghatározott - végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett - szabadságvesztés büntetés is alkalmasnak mutatkozik a vádlottal

szemben a Btk. 37.§-ban írt büntetési célok elérésére. Ezért a Fővárosi Bíróság ítéletét megváltoztatta a vádlott szabadságvesztés büntetése tartamát 2 évi börtönbüntetésre enyhítette. Ugyanakkor a javára mutakozó enyhítő körülményekre - különösen személyi körülményeire - figyelemmel lehetőséget látott arra, hogy a szabadságvesztés végrehajtását a Btk. 89.§-ban foglaltak alkalmazásával próbaidőre felfüggeszse. A próbaidő tartamát a Btk. 89.§ (2) bekezdésben írtakra tekintettel azonban 5 évi időtartamban határozta meg figyelemmel arra is, hogy a vádlott nagy számú közokiratot hamisított, illetve jelentős számú hamis orvosi igazolás készítésére bujtotta fel a III. r. vádlottat, ezért vele szemben a maximumban meghatározott tartamú próbaidő szükséges a büntetési célok hatályosulásához.

A vádlott által előzetes fogvatartásban, illetve házi őrizetben töltött idő beszámítására vonatkozó ítéleti rendelkezést arra az esetre rendelte beszámítani, ha a felfüggesztett szabadságvesztést utóbb végrehajtani rendelnék.

Egyidejűleg mellőzte a szabadságvesztés fele részének kiállása utáni feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos ítéleti rendelkezést, mivel a szabadságvesztés végrehajtását próbaidőre felfüggesztette.

A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb rendelkezéseit egyetértve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványával - a Be. 371.§ (1) bekezdésében foglaltak alkalmazásával helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A fellebbviteli nyilvános ülésen a vádlott érdekében arab nyelvű tolmács kirendelése vált szükségessé, az így felmerült 30.000,- forint bünygyi költséget a Be. 339.§ (2) bekezdésében foglaltak értelmében az állam viseli.

Az ítélet ellen a Be. 386.§ (1) bekezdése alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, a 2010. év április hó 14. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Hildenbrand Róbert sk.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 11.B.1071/2005/230. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.132/2009/18. számú ítéletében írt változtatással jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

Budapest, a 2010. év április hó 14. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő